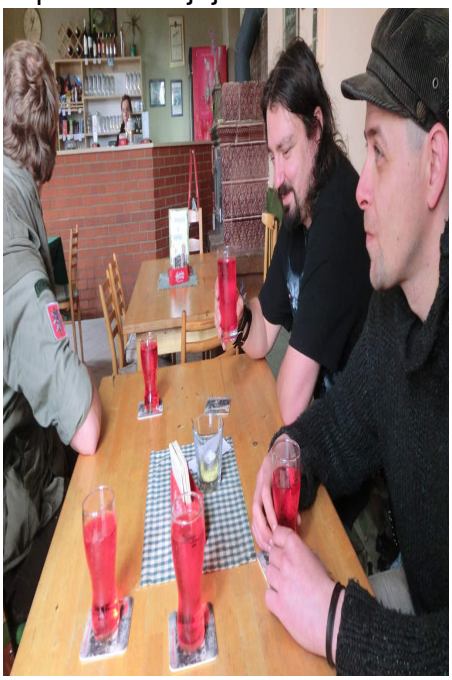
Napsal uživatel Jaroslav Pagáč - Jaroos
Pátek, 02 Září 2011 00:05

Křídla nočních motýlů vířila mrazivý vzduch. Vorter počkal, až jezdci zklidní zmatená zvířata a rozevřel zkřehlé prsty k pozdravu. Věděl jistě, že mu někdo tam nahoře odpovídá a věří v opětovné setkání…

Byly doby, kdy slunce tam dole zářilo žhavými plameny, časy, v nichž jasné světlo pronikalo do příbytků, skrytých pod kůrou jejich stromu. Kmen byl plný života a slovo hojnost synonymem samozřejmosti.

Jistě, i dříve se často plameny ztenčily, sklonily k zemi a lidé z korun se vraceli blíž ke kořenům. Ale Bůh vždy poklekl a vdechnul slunci nový život. Tehdy zas přišlo období štěstí, smíchu a radosti. Přinášelo ovšem i bezstarostnost, chvíle, kdy lidé na Boha zapomínali. Protože víra v něco, čeho se můžete téměř dotknout, v časech blahobytu umírá. Tak se ztratila i myšlenka Věčného návratu, v níž Bůh odchází, jen aby se znova zjevil a obětoval slunci trosky zaniklých civilizací pro život těch nových. Proto je nakonec opustil tiše, nepozorován a zapomenut. Je to tak dávno, že ho Vorter ani nikdy nespatřil…

Pravda, lidé znovu myšlenku našli, jak to tak ve zlých časech bývá. Ale nebyla to už víra jejich otců. Změnila se v pouhou naději, nevyslyšenou omluvu a bláhovou prosbu. Žádná modlitba Boha zpět nezlákala. Vorter se svými věrnými se tedy vydal na odvrácenou stranu kmene, aby přivedl noční motýly, zkrotil jejich divokost a připravil je k cestě do neznáma. Desítky mužů zahynuly, když se snažili zlomit ducha těchto zvířat. Mnozí se ztratili v temnotách, další našli krutou smrt ve zbytcích slabě žhnoucího slunce, které motýly neodolatelně přitahovalo. Museli je oslepit a ještě pevněji spoutat, aby zahladili veškeré stopy jejich vlastní svobodné vůle.

Bylo třeba vyhnout se osudu národů okolních stromů, kde život vyprchal už před drahnou dobou. Opustili své domy, majetek i minulost. Nasedali po stovkách na hřbety létajících gigantů a vydávali se na cestu k vybájeným zemím…

Poslední z motýlů čekal na svého jezdce. Vorter se naposledy rozhlédl po opuštěných

příbytcích a vyšplhal na své místo. Pevně uchopil otěže a pobídl zvíře k letu. Letu tam, kde podle pověstí planou obrovská slunce a Bohové u nich zpívají…

Trapsavec 2011